

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w R.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w Ł., I. R. i R. R. (1)

o zapłatę

1. zasądza od R. R. (1) oraz solidarnie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł. i I. R. na rzecz (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w R. kwotę 41.723,44 zł (czterdzieści jeden tysięcy siedemset dwadzieścia trzy złote 44/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi jednak niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 40.076,44 zł (czterdzieści tysięcy siedemdziesiąt sześć złotych 44/100) od dnia 15 maja 2017 roku do dnia 25 stycznia 2018 roku z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia w całości lub części przez jednego z dłużników solidarnych bądź R. R. (1) zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty, a także zastrzegając R. R. (1) prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jego odpowiedzialności do przysługującego mu prawa własności nieruchomości, położonej w R., stanowiącej działkę gruntu nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prowadzi księgę wieczystą nr (...);

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. rozkłada zasądzona w punkcie 1 wyroku kwotę 41.723,44 zł (czterdzieści jeden tysięcy siedemset dwadzieścia trzy złote 44/100) na 21 (dwadzieścia jeden) miesięcznych rat, przy czym pierwsza w kwocie 1.723,14 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia trzy złote 14/100), a pozostałe w kwotach po 2.000 zł (dwa tysiące złotych), płatne do dnia 15 – go każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpi uprawomocnienie się niniejszego wyroku, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat cała pozostała niespłacona należność określona w punkcie 1 wyroku staje się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym nie wyższymi jednak niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następującego po dniu płatności raty, której terminu płatności uchybiono;

4. nie obciąża (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł., I. R. i R. R. (1) obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Pozwem z dnia 15 maja 2017 roku E. Bank Spółdzielczy z siedzibą w R. wystąpił przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w Ł., I. R. oraz R. R. (1) o zapłatę solidarnie kwoty 41.798,44 złotych wraz z odsetkami umownymi od kwoty 40.076,44 złotych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 15 maja 2017 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona należność obejmuje wymagalną należność z tytułu umowy kredytu nr KR-14- (...) z dnia 17 lipca 2014 roku, na którą składają się kwoty 40.076,44 złotych tytułem należności głównej, 1.647 złotych tytułem odsetek za okres od dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia 14 maja 2017 roku włącznie oraz 75 złotych tytułem kosztów. Powód podkreślił przy tym, że odpowiedzialność pozwanych wynika odpowiednio z tytułu : umowy kredytu ((...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa), umowy poręczenia (I. R.) oraz zabezpieczenia w postaci hipoteki umownej ustanowionej na nieruchomości (R. R. (1)).

(pozew k.3 - 4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu

(nakaz zapłaty k.37)

Pismem procesowym z dnia 19 lipca 2017 roku I. R., działając w imieniu własnym oraz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł., złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że kwestionuje roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości z uwagi na brak uwzględnienia przez powoda wszystkich wpłat dokonanych przez dłużników na poczet zobowiązania, nieprawidłowe naliczanie odsetek, a także nieuzasadnione domaganie się zwrotu kwoty 75 złotych tytułem kosztów.

(sprzeciw od nakazu zapłaty (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej k.40 – 41)

Pismem procesowym z dnia 25 lipca 2017 roku R. R. (1) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że kwestionuje roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości z uwagi na brak zarachowania przez powoda na poczet zaległości wszystkich dokonanych wpłat. Jednocześnie wniósł o ograniczenie swojej odpowiedzialności do wartości obciążonej hipoteką nieruchomości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty R. R. (1) k.50 – 54)

Zarządzeniem z dnia 6 października 2017 roku pozwani zostali zobowiązani do wypowiedzenia się, czy kwestionują wykaz spłat kredytu przedłożony przez powoda, a jeśli tak to w zakresie jakich pozycji i z jakich powodów w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem uznania, że wykaz spłat nie jest kwestionowany.

(zarządzenie z dnia 6 października 2017 roku)

Pismem procesowym z dnia 3 listopada 2017 roku R. R. (1) wskazał, że nie kwestionuje treści wykazu spłat kredytu, lecz przedstawiony w nim sposób rozliczenia poszczególnych wpłat i zarachowania ich na poczet zadłużenia.

(pismo procesowe R. R. (1) z dnia 3 listopada 2017 roku k.196)

W toku rozprawy z dnia 11 stycznia 2018 roku R. R. (1) nie był w stanie wskazać konkretnych uchybień związanych z nieprawidłowym rozliczeniem dokonanych spłat na poczet zaległości z tytułu umowy kredytu.

(protokół rozprawy z dnia 11 stycznia 2018 roku k.212)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 17 lipca 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w Ł. zawarła z E. Bankiem Spółdzielczym z siedzibą w R. umowę kredytu nr KR-14- (...), na podstawie której bank udzielił kredytobiorcy kredytu rewolwingowego na finansowanie bieżących potrzeb związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą w kwocie 300.000 złotych na okres od dnia 17 lipca 2014 roku do dnia 30 czerwca 2015 roku (§ 1 ust. 1 umowy).

Wykorzystanie kredytu następować miało w ciężar rachunku kredytowego na podstawie pisemnej dyspozycji kredytobiorcy do wysokości określonej w § 1 i § 2 umowy, po udokumentowaniu przez kredytobiorcę celowości jego wykorzystania (§ 2 ust. 1 umowy).

Ostateczny termin spłaty kredytu określony został na dzień 30 czerwca 2015 roku (3 ust. 3 umowy).

Odsetki od wykorzystanego kredytu miały być naliczane i pobierane w okresach miesięcznych, począwszy od dnia wypłaty kredytu lub jego pierwszej transzy do dnia ostatecznej spłaty kredytu z wpłat gotówkowych. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 7,95% w stosunku rocznym. Zmiana wysokości oprocentowania możliwa była na mocy uchwały zarządu banku i następowała w dniu wejścia w życie tejże uchwały (§ 5 ust. 1 i 2 oraz § 6 ust. 1 umowy).

Od kredytu lub części kredytu (wraz z należnymi odsetkami) niespłaconego w terminie lub w przypadku wypowiedzenia w części lub całości kredytu, kredytobiorca był zobowiązany do zapłaty na rzecz banku odsetek obliczonych według stopy procentowej dla należności przeterminowanych, tj. czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (§ 8 ust. 1 i 2 umowy).

Bank zastrzegł sobie prawo kierowania otrzymanych spłat należności w pierwszej kolejności na spłatę należności ubocznych, w tym kosztów windykacji, następnie zaś na spłatę wymagalnych odsetek i rat (§ 10 ust. 2 umowy).

Zgodnie z taryfą prowizji i opłat bankowych, stanowiącej integralną część umowy kredytu (§ 16 ust. 1 umowy), za czynność w postaci sporządzenia i wysłania monitu – wezwania do zapłaty bank pobiera opłatę w wysokości 25 złotych.

(umowa nr (...) k.13 – 16, taryfa prowizji i opłat bankowych k.135)

W dniu 17 lipca 2014 roku I. R. udzieliła solidarnego poręczenia za zobowiązanie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł. wynikające z umowy kredytu nr KR-14- (...) z dnia 17 lipca 2014 roku.

(umowa poręczenia k.17)

Zabezpieczenie kredytu nastąpiło również przez poręczenie Banku (...) z siedzibą w W. zabezpieczające spłatę kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis (...) udzielone na podstawie umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) zawartej w dniu 4 marca 2013 roku ze zmianami obowiązującymi od dnia 1 lipca 2014 roku do kwoty 60 % udzielonego kredytu tj. 180.000 złotych z okresem obowiązywania do dnia 30 września 2015 roku.

Składając wniosek o udzielenie gwarancji de minimis wnioskujący oświadczył, że zapoznał się z warunkami uzyskania gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej w Banku (...).

Zgodnie z § 6 ust. 1 i 8 warunków uzyskania w Banku (...) gwarancji spłaty kredytu w przypadku wykonania przez Bank (...) zobowiązania wynikającego z gwarancji odzyskane w wyniku windykacji kwoty podlegają podziałowi pomiędzy bank kredytujący oraz Bank (...) w takiej proporcji, w jakiej kredyt ten objęty był gwarancją.

(umowa nr (...) k.13 – 16, wniosek udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu k.136 – 138, warunki uzyskania w (...) gwarancji spłaty kredytu k.139 – 140)

Dla zabezpieczenia spłaty przedmiotowego kredytu ustanowiono także hipotekę umowną do kwoty 378.300 złotych na rzecz E. Bank Spółdzielczy z siedzibą w R. obciążającą przysługujące R. R. (1) prawo własności nieruchomości położonej w miejscowości R., działka (...), dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Hipoteka ta zabezpieczała wierzytelność główną, odsetki, odsetki od przeterminowanych należności, prowizje, opłaty oraz koszty postępowania. Aktualna wysokość powyższej hipoteki obejmuje kwotę 333.765,47 złotych.

(umowa nr (...) k.13 – 16, wydruk KW nr (...) k.18 – 21)

W okresie trwania umowy kredytu bank wypłacił na rzecz kredytobiorcy, wskutek składanych przez niego pisemnych dyspozycji wypłaty kredytu, łączną kwotę 284.500 złotych.

(dyspozycje wypłaty kredytu i bankowe noty memoriałowe k.203 – 208)

Kredyt nie został spłacony do dnia 30 czerwca 2015 roku z uwagi na trudności finansowe kredytobiorcy.

(dowód z przesłuchania I. R. k.214 – 215, dowód z przesłuchania R. R. (1) k.215 – 216)

W dniu 24 listopada 2015 roku Bank (...) wypłacił na rzecz E. Banku Spółdzielczego kwotę 63.305,43 złotych tytułem gwarancji spłaty kredytu w związku z brakiem jego uregulowania przez kredytobiorcę.

(wezwanie do zapłaty z tytułu gwarancji k. 11, polecenie przelewu k. 209)

Pismami z dnia 6 lipca 2015 roku bank wezwał (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę Komandytową z siedzibą w Ł. oraz I. R. do zapłaty należności wynikających z zawartej w dniu 17 lipca 2014 roku umowy kredytu nr KR-14- (...) w łącznej kwocie 109.180,49 złotych.

(wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k.9 – 10)

Pismem z dnia 23 lutego 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa wniosła o restrukturyzację zadłużenia lub o wydłużenie terminu spłaty całkowitej wobec sygnalizowanej możliwości uzyskania środków pieniężnych z tytułu sprzedaży nieruchomości.

(pismo z dnia 23 lutego 2016 roku k.144)

Pismami z dnia 21 marca 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w Ł., I. R. oraz R. R. (1) złożyli względem banku oświadczenia o uznaniu długu wynikającego z zawartej w dniu 17 lipca 2014 roku umowy kredytu nr KR-14- (...) względem E. Banku Spółdzielczego z siedzibą w R. wynoszącego na dzień 29 lutego 2016 roku 42.203,62 złotych tytułem kapitału oraz 577,14 złotych tytułem odsetek, a także długu względem Banku (...) z siedzibą w W. wynikającego ze zrealizowanej gwarancji, której przedmiotem była spłata zobowiązań ze wskazanej wyżej umowy kredytu, wynoszącego na dzień 29 lutego 2016 roku 61.535,27 złotych tytułem kapitału oraz 438,33 złotych tytułem odsetek.

(oświadczenia o uznaniu długu k.141 – 143, pismo z dnia 21 marca 2016 roku wraz z kopertą k.210 – 211)

Kolejnymi pismami z dnia 21 czerwca 2016 roku oraz 10 sierpnia 2016 roku kredytobiorca wniósł o rozłożenie długu na okres 5 lat przy wysokości miesięcznej raty na poziomie około 1.500 złotych. Jednocześnie poinformował bank, że żądana przez niego wysokość miesięcznej raty w kwocie 4.500 złotych jest niemożliwa do zrealizowania z uwagi na sytuację materialną dłużników.

(pisma z dnia 21 czerwca 2016 roku oraz 10 sierpnia 2016 roku k.145 – 147)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2016 roku bank wyraził zgodę na spłatę zadłużenia poprzez dokonanie 3 miesięcznych wpłat po 1.500 złotych, płatnych do dnia 15 – go każdego miesiąca w okresie październik – grudzień 2016 roku, a następnie ostatniej raty wyrównawczej płatnej do dnia 31 grudnia 2016 roku.

(pismo z dnia 26 września 2016 roku k.148)

Pismami z dnia 18 kwietnia 2017 roku bank po raz kolejny wezwał (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę Komandytową z siedzibą w Ł., I. R. oraz R. R. (1) do zapłaty należności wynikających z zawartej w dniu 17 lipca 2014 roku umowy kredytu nr KR-14- (...) w łącznej kwocie 100.916,27 złotych, w tym 41.501,98 złotych względem E. Banku Spółdzielczego oraz 59.414,29 złotych względem Banku (...).

(wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k.6 – 8)

W dniu 14 maja 2017 roku E. Bank Spółdzielczy z siedzibą w R. wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził, że z tytułu umowy kredytu nr KR-14- (...) z dnia 17 lipca 2014 roku przysługuje mu względem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł., I. R. oraz R. R. (1) wierzytelność w kwocie 40.076,44 złotych tytułem należności głównej, odsetki od należności głównej naliczone do dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia 14 maja 2017 roku włącznie w wysokości 1.647 złotych wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od kwoty należności głównej poczynając od dnia 15 maja 2017 roku do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego oraz kwota 75 złotych tytułem kosztów.

(wyciąg z ksiąg banku k.5)

Wyrażone w wyciągu bankowym kwoty zaległości z tytułu należności głównej oraz odsetek uwzględnia wszystkie wpłaty dokonane przez dłużników w okresie trwania umowy kredytowej (w tym po upływie terminu spłaty kredytu), wypłatę przez Bank (...) z siedzibą w W. poręczenia z tytułu gwarancji de minimis w kwocie 63.305,43 złotych, a także konieczność podziału wpłat następujących po zrealizowaniu przez Banku (...) gwarancji pomiędzy bank kredytujący oraz Bank (...), wynikający z treści warunków udzielenia gwarancji.

(wykaz dotyczący wykonania umowy k.126, polecenie przelewu i bankowa nota obciążeniowa z dnia 23 czerwca 2015 roku k.149 – 151, historia dokonywanych wpłat na rzecz spłaty kredytu k.56 – 70)

I. R. jest jedyną osobą fizyczną uprawnioną do reprezentacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł..

(wydruk z KRS k.43 – 48)

R. R. (1) w okresie od dnia 18 września 2014 roku do dnia 19 września 2014 roku oraz od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia 20 kwietnia 2016 roku był tymczasowo aresztowany.

(pismo Prokuratury Okręgowej w Łodzi k.195)

I. R. oraz R. R. (1) są małżeństwem, posiadają dwójkę małoletnich dzieci. Do momentu tymczasowego aresztowania R. R. (1) to on zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej będącej źródłem dochodu małżonków, w tym prowadzeniem spraw (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł.. Po

osadzeniu R. R. (1) obowiązki w tym zakresie przejęła I. R., przy czym miała ona trudności w łączeniu opieki nad dziećmi i należytym prowadzeniem działalności gospodarczej. Regulowała ona wszelkie ciężące na małżonkach oraz należących do nich podmiotach zobowiązania w miarę posiadanych możliwości finansowych.

W okresie tymczasowego aresztowania R. R. (1) jego żona znalazła się w trudnym położeniu życiowym, które przełożyło się na obniżenie nastroju, depresję oraz zdenerwowanie. I. R. zgłosiła się do psychiatry, który zalecił jej stosowanie leków uspokajających i wyciszających.

I. R. i R. R. (1) nie negują ciężących na nich zobowiązań kredytowych, w tym wobec E. Banku Spółdzielczego i starają się je sukcesywnie spłacać. Posiadają oni zobowiązania w łącznej miesięcznej wysokości około 9.000 złotych, zaś ich przeciętny dochód wynosi 12.000 złotych miesięcznie. W marcu 2018 roku małżonkowie R. zakończą spłatę zadłużenia kredytowego wobec (...) Banku (...), którego miesięczna rata obejmuje kwotę 2.000 złotych. Zwolnione w ten sposób środki są oni gotowi przeznaczyć co miesiąc na rzecz E. Banku Spółdzielczego w celu uregulowania istniejącego zadłużenia.

Podejmowane przez R. R. (1) oraz I. R. dotychczasowe próby sprzedaży należących do nich nieruchomości w celu jednorazowej spłaty zadłużenia okazały się bezskuteczne. Nie mogą oni także liczyć na wsparcie finansowe ze strony rodziny.

(dowód z przesłuchania I. R. k.214 – 215, dowód z przesłuchania R. R. (1) k.215 – 216, zeznania M. R. (1) k.213-214, umowa o pożyczkę hipoteczną k. 167-182)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności dokumentów obrazujących zawarcie, obsługę oraz spłatę zadłużenia z tytułu umowy kredytu, a także depozycji pozwanych I. R. i R. R. (1) oraz świadka M. R. (1), które w szczerzy i wyczerpujący sposób odzwierciedliły aktualną sytuację materialną pozwanych, przyczyny trudności w regulowaniu wierzytelności, ale przede wszystkim rzeczywistą wolę ich spłaty bez uchylania się od ciężących na nich zobowiązań.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawa materialno – prawna zgłoszonego roszczenia przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w Ł. opierała się na treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1988 ze zm.) zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Jednocześnie w myśl § 8 ust. 1 umowy kredytu po upływie terminu spłaty kredytu cała należność banku stawała się zadłużeniem przeterminowanym.

Odpowiedzialność pozwanej I. R., jako podmiotu poręczającego zobowiązanie kredytowe, opiera się na treści art. 876 § 1 k.c. w zw. § 2 umowy poręczenia z dnia 17 lipca 2014 roku.

Pozwany R. R. (1) posiada natomiast status dłużnika rzeczowego w rozumieniu art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2017 roku poz. 1007, w dalszej części „u.k.w.h.”), zgodnie z którym w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

W realiach niniejszej sprawy bezspornym pozostaje fakt, że kredyt z dnia 17 lipca 2014 roku nie został spłacony w wyznaczonym terminie tj. do dnia 30 czerwca 2015 roku, a to otwiera dla wierzyciela drogę do dochodzenia niespłaconej jego części zarówno od kredytobiorcy, jak i jego poręczyciela. W przypadku R. R. (1) jako dłużnika

rzeczowego wierzytelność zabezpieczona hipoteką umowną stała się automatycznie wymagalna z chwilą nadejścia terminu spłaty kredytu udzielonego (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w Ł. i nie było w tym przypadku konieczne złożenie odrębnego oświadczenia w przedmiocie wypowiedzenia przez wierzyciela hipotecznego w trybie art. 78 ust. 1 u.k.w.h. (por. komentarz T. Czech do art. 78 u.k.w.h., Lex). Uwzględniając przy tym stanowisko procesowe pozwanych w toku rozprawy z dnia 11 stycznia 2018 roku, w szczególności brak kwestionowania istniejącego zadłużenia oraz jego wymagalności, poza sporem pozostawała zasada ich odpowiedzialności.

W powyższym kontekście nie zachodziła konieczność szczegółowego odwołania się do kwestii złożonych oświadczeń w przedmiocie uznania długu. Dla porządku należy jednak zaznaczyć, że oświadczenia te z uwagi na datę ich złożenia (21 marca 2016 roku) oraz kolejne spłaty (aż do dnia 16 grudnia 2016 roku) mogły przesądzać jedynie zasadę odpowiedzialności, nie zaś samą wysokość długu objętego żądaniem pozwu. Trudno również uznać, aby w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego skutecznie wykazano, że oświadczenia złożone przez I. R. (w imieniu własnym oraz kredytobiorcy) były nieważne z uwagi na stan jej świadomości (art. 82 k.c.). Sam stan depresyjny, ogólne zdenerwowanie zaistniałą sytuacją, czy też zażywanie leków uspokajających nie determinują tezy o braku świadomego albo swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli, tym bardziej, że okoliczność ta wymagała ewentualnej weryfikacji przy wykorzystaniu wiedzy specjalnej, a taki środek dowodowy nie został ostatecznie złożony. Niemniej jednak okoliczność ta pozostawała irrelevantna prawnie z punktu widzenia rozstrzygnięcia wobec braku uchylecia się od odpowiedzialności z tytułu spłaty zadłużenia przez pozwanych.

Przechodząc do kwestii wysokości dochodzonego roszczenia należy zastrzec, że zarzuty pozwanych dotyczące błędnego wyliczenia pozostałego do spłaty kapitału i odsetek okazały się nieuzasadnione.

Po pierwsze, powódka uwzględniła nie tylko wskazywane przez pozwanych wpłaty na poczet zaległości, ale wszystkie spłaty zrealizowane od dnia zawarcia umowy do dnia 16 grudnia 2016 roku (łącznie 33 wpłaty, w tym 14 sygnalizowanych przez stronę pozwaną).

Po wtóre, nie została skutecznie podważona prawidłowość aktualnego zadłużenia wynikająca z zestawienia poszczególnych wpłat (k.126). Zestawienie to obejmuje całą historię obsługi kredytu, w szczególności szczegółowo obrazuje wysokość naliczanych odsetek, okres ich naliczania oraz kwotę kapitału od której były ustalane (w wysokości 7,95 % do dnia 30 czerwca 2015 roku - § 5 ust. 1 umowy, a następnie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 1 lipca 2015 roku - § 8 ust. 2 umowy) oraz saldo zadłużenia po kolejnych spłatach, przy czym w zgodzie z obowiązującymi strony regulacjami umownymi, w tym § 10 ust. 2 umowy kredytu z dnia 17 lipca 2014 roku, § 6 ust. 1 i 8 warunków uzyskania w Banku (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, a przy tym w sposób nieuchybny ustawowemu uregulowaniu art. 451 k.c. Należy przy tym podkreślić, że pomimo stosownego zobowiązania pozwani (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa i (...) nie wskazali żadnych uchybień w złożonym zestawieniu, a R. R. (1) nie przedstawił konkretnych błędów w sposobie zarachowywania poszczególnych wpłat.

W powyższym świetle Sąd uznał wysokość aktualnego zadłużenia pozwanych wynikającą z przedłożonego zestawienia za odpowiadającą rzeczywistemu stanowi rzeczy, a przy tym spełniającą wymagania art. 6 k.c. (ciężar dowodu – onus probandi). W konsekwencji oddaleni podlegały wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, a także zeznań świadków M. R. (2), M. W. i M. S., które miały dotyczyć kwestii wysokości zadłużenia. Okoliczność ta została dostatecznie wyjaśniona w ramach przeprowadzonego postępowania dowodowego, a dalsze jego prowadzenie skutkowałoby nieuzasadnionym wydłużeniem procesu, pomimo stanu pozwalającego na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, a także zbędnym generowaniem kosztów sądowych, które w ostatecznym rozrachunku obciążałyby strony.

Podsumowując tą część rozważań należy wskazać, że roszczenie powódki pozostawało uzasadnione w zakresie kwoty 41.723,44 złotych, która obejmowała zaległości z tytułu niespłaconego kapitału (40.076,44 złotych), a także z tytułu

odsetek od przeterminowanego zadłużenia wyliczonych za okres od dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia 14 maja 2017 roku (1.647 złotych – kwota zweryfikowana przy użyciu kalkulatora odsetek, Lex).

Powództwo podlegało natomiast oddaleniu w zakresie roszczenia kwoty 75 złotych tytułem zwrotu kosztów trzech monitów listownych (3 x 25 złotych).

Sąd nie znalazł żadnej podstawy do obciążenia pozwanych rzekomo poniesionymi przez stronę powodową kosztami sporządzenia i wysłania monitu – wezwania do zapłaty, które zgodnie z stanowiącą integralną część umowy taryfą prowizji i opłat wynosiły 25 złotych. O ile bank wykazał fakt skierowania stosownych wezwań do pozwanych, o tyle zastrzeżone przez niego koszty za sporządzenie i wysłanie pism wzywających do zapłaty w kwocie 25 złotych za każde wezwanie (punkt 9 taryfy prowizji i opłat bankowych k.135) nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wskazanych czynności. Żądanie zapłaty związane z niewywiązaniem się kontrahenta z przyjętego na siebie zobowiązania ma na celu wyłącznie rekompensatę strat poniesionych przez drugą ze stron umowy i nie może prowadzić do uzyskania dodatkowych korzyści. Tymczasem koszt czynności upominawczo – windykacyjnych określony w taryfie prowizji i opłat ma na celu nie tylko pokrycie poniesionych ewentualnie przez stronę powodową z tego tytułu kosztów, ale także przysporzenie jej dodatkowych przychodów. Trudno również uznać za zasadne przrzucanie na klientów kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek gotówkowych oraz kredytów. Koszty takowe związane są z ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i winny być w kalkulowane przez przedsiębiorcę w poczet kosztów bieżącej działalności, a konieczność ich ponoszenia zabezpieczona w inny sposób niż bezpośrednio obciążanie nimi pożyczkobiorców po dniu wymagalności należności.

Z tych względów, kwestionowane postanowienia umowy są nieważne w takiej części, w jakiej – w okolicznościach sprawy – zasady współzycia społecznego ograniczają zasadę swobody umów (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c.). W tym zakresie Sąd podziela w całej rozciągłości pogląd wyrażony w tej materii przez Sąd Okręgowy w Łodzi m.in. w sprawie o sygn. akt III Ca 770/16 (wyrok z dnia 17 czerwca 2016 roku, Lex nr 2132352, por. również wyroki Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 sierpnia 2009 roku, sygn. akt XVII Amc 624/09, (...), a także z dnia 9 października 2006 roku, sygn. akt XVII Amc 101/05, (...)).

Uwzględnienie roszczenia powódki wymagało poczynienia dodatkowych zastrzeżeń związanych z charakterem łączącej pozwanych odpowiedzialności, a także ograniczeniem tej odpowiedzialności w przypadku R. R. (1) w związku z posiadanym statusem dłużnika rzeczowego.

Odpowiedzialność (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej oraz I. R. ma charakter solidarny, co wynika wprost z treści umowy poręczenia. W przypadku natomiast R. R. (1) mamy do czynienia z odpowiedzialnością „in solidum” dłużnika rzeczowego z dłużnikami osobistymi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2015 roku sygn. akt IV CZ 53/15, Lex nr 1800064). Okoliczność ta znalazła stosowne odzwierciedlenie w sentencji wyroku poprzez zastrzeżenie, że spełnienie świadczenia w całości lub w części przez jednego z dłużników solidarnych bądź R. R. (1) zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty (por. J. Ignatowicz, Prawo rzeczowe, wyd. 7, Warszawa 1997, s. 253).

Mając zaś na względzie normę art. 319 k.p.c., Sąd poczynił dodatkowe zastrzeżenie w przypadku R. R. (1) jako dłużnika rzeczowego o możliwości powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności wyłącznie do przysługującego mu prawa własności nieruchomości, położonej w R., stanowiącej działkę gruntu nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim prowadzi księgę wieczystą nr (...). Sąd nie umieścił dalszego zastrzeżenia ograniczającego wysokość odpowiedzialności pozwanego mając na względzie niewspółmierny stosunek wartości zasądzonego świadczenia oraz ujawnionego w dziale IV księgi wieczystej ograniczonego prawa rzeczowego stanowiącego zabezpieczenie rzeczowe na rzecz powódki. Ewentualne ryzyko przekroczenia zobowiązania wynikającego z niniejszego wyroku ponad wartość przedmiotowego zabezpieczenia zaktualizowałaby się bowiem po upływie co najmniej kilkudziesięciu lat braku wyegzekwowania od pozwanych jakiegokolwiek świadczenia (przy uwzględnieniu wysokości zastrzeżonych odsetek i postawieniu całej kwoty 40.076,44 złotych w stan natychmiastowej

wykonalności). O ile sytuacja taka jest teoretycznie możliwa, o tyle prawdopodobieństwo jej wystąpienia jest nikłe wobec deklarowanej, szczerzej woli uregulowania długu.

Realia niniejszej sprawy, w szczególności stanowisko procesowe pozwanych w toku rozprawy poprzedzającej wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, przemawiały za zastosowaniem normy art. 320 k.p.c., zgodnie z którą w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Przewidziane w ustawie uprawnienie ma charakter normy wyjątkowej, gdyż może być zastosowane jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonych świadczenia. Przyjmuje się np., że za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACA 72/16, Lex nr 2044347, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 maja 2016 roku, I ACA 777/15, Lex nr 2061859). Rozłożenie świadczenia na raty należy do władzy dyskrecyjnej sądu, stanowiąc instrument pozwalający na wykonanie wyroku bez ponoszenia przez dłużnika (i ewentualnie jego rodzinę) szczególnie dotkliwych reperkusji. Przepis art. 320 k.p.c. daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika. Skorzystanie z przysługującego sądowi uprawnienia ma na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, ma bowiem na celu umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny (por. komentarz T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. IV, komentarz do art. 320 k.p.c., komentarz M. Manowska do art. 320 k.p.c., Lex).

Podzielając w pełni przedstawione powyżej stanowiska przedstawicieli doktryny i judykatury, a także mając na uwadze okoliczność faktyczną niniejszej sprawy Sąd uznał, że zachodzi uzasadniona podstawa do zastosowania art. 320 k.p.c.

Pozwani ostatecznie nie kwestionowali swojej odpowiedzialności z tytułu umowy kredytu. Jednocześnie ich aktualna sytuacja materialna nie pozwala na jednorazowe spełnienie zobowiązania. Miesięczne dochody I. i R. R. (1) oscylują wokół kwoty 12.000 złotych, przy obciążających ich zobowiązaniach finansowych rzędu 9.000 złotych. Bez wątplenia różnica w obu kwotach (tj. 3.000 złotych) winna być przeznaczona na zaspokajanie podstawowych potrzeb życia codziennego, w tym związanych z wychowywaniem dwójki małoletnich dzieci. Nie sposób zatem przyjąć, aby realnym pozostawało natychmiastowe spełnienie świadczenia na rzecz powódki bez wyraźnego uszczerbku dla finansowej kondycji pozwanych, którzy co wyraźnie należy powtórzyć, nie uchylają się od swych zobowiązań, a w toku rozprawy szczerze i wiarygodnie deklarowali możliwość ratalnej spłaty zadłużenia. W tym miejscu warto podkreślić, że R. R. (1) wprost przyznał, że w marcu 2018 roku zakończy się spłata zobowiązań pozwanych wobec (...) Banku (...), a zwolniona w ten sposób kwota (2.000 złotych miesięcznie) może zostać przeznaczona na zaspokojenie interesów powodowego banku. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że pozwani przed wszczęciem niniejszego postępowania wielokrotnie wyrażali względem powoda wolę spłaty zadłużenia w ratach, restrukturyzację kredytu, czy wydłużenie okresu jego spłaty. Każdorazowo nie negowali swego zobowiązania, a liczyli jedynie na akceptację ze strony kredytodawcy, która ostatecznie nie nastąpiła. Trudno bowiem postrzegać w tym kontekście zgodę banku na dokonanie spłaty zobowiązania w 3 ratach po 1.500 złotych (co pozwani realizowali do grudnia 2016 roku), a następnie uiszczenie ostatniej raty wyrównawczej w wysokości około 95.000 złotych (łącznie wobec powoda i Banku (...) k.148). Analiza wzajemnej korespondencji przedprocesowej stron potwierdza, że takie rozwiązanie (ostatnia rata w wysokości kilkudziesięciu tysięcy złotych płatna do dnia 31 grudnia 2016 roku) nie było realne, a stanowcze stanowisko banku nie odpowiadało w żadnej mierze sytuacji materialnej dłużników i z góry oznaczało jego niewykonalność. Tym samym brak

konsensualnego porozumienia w zakresie zakończenia sporu bez konieczności inicjowania postępowania sądowego w tych konkretnych realiach obciąża wierzyciela, a nie dłużników.

Rozkładając zasądzone świadczenie na raty Sąd uwzględnił opisane wyżej zobowiązania pozwanych, a także konieczność zaspokajania bieżących potrzeb związanych z utrzymaniem siebie oraz małoletnich dzieci. Rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty opiera się na założeniu, że orzeczenie będzie mogło być wykonane w ratach bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, albowiem pozwani będą w stanie spełnić zasądzone świadczenie w dłuższym okresie czasu w częściach. Założenie to więc musi opierać się na pewnej prognozie co do możliwości wygenerowania przez pozwanego przychodów w przyszłości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2015 roku, I ACa 1245/15, Lex nr 2000495). Prognoza taka w niniejszej sprawie występuje. Jak oświadczył bowiem R. R. (1) po zakończeniu spłaty zobowiązań wobec (...) Banku (...) (marzec 2018 roku), pozwani są gotowi spłacać zadłużenie względem powoda w kwocie 2.000 złotych miesięcznie.

Ostatecznie przyznana na rzecz strony powodowej kwota została rozłożona na podstawie art. 320 k.p.c. na 21 rat, przy czym pierwsza w kwocie 1.723,14 złotych, a pozostałe w kwotach po 2.000 złotych, płatne do 15 – go dnia każdego miesiąca począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpi uprawomocnienie się wyroku.

Rozkładając zasądzone świadczenie na raty Sąd nie pominął jednak uzasadnionych interesów powoda. Zastosowanie art. 320 k.p.c. bezsprzecznie wywołuje dla wierzyciela pewne negatywne konsekwencje w postaci rzeczywistego odroczenia bądź rozciągnięcia w czasie wykonania wyroku i pozbawia go w związku z tym określonych korzyści. Nadal prawdopodobną pozostaje również możliwość nierespektowania zapadłego w niniejszym postępowaniu rozstrzygnięcia. Okoliczność ta nie może pozostać irrelevantna w szczególności w świetle przysługujących wierzycielowi praw. Innymi słowy wierzyciel nie powinien być obciążony koniecznością oczekiwania nadejścia terminu spłaty kolejnej raty, aby skutecznie egzekwować należności. W takiej sytuacji nie jest również wystarczającą kompensatą dla powoda przyznanie na jego rzecz dalszych odsetek od poszczególnych rat na wypadek uchybienia terminu ich płatności. Wierzyciel pozbawiony jest wtedy możliwości wyegzekwowania całego świadczenia, a jego główny cel – zaspokojenie przysługującej wierzytelności, odsunięty w stosunkowo odległym czasie w zależności od ilości rat.

W powyższym świetle Sąd, rozkładając zasądzone świadczenie na raty, zastrzegł, że w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, cała pozostała niespłacona należność określona w punkcie 1. wyroku staje się natychmiast wymagalna wraz z żądanymi przez powoda odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następującego po dniu płatności raty, której terminowi płatności uchybiono. Rozstrzygnięcie to stanowi wyraz dyskrecjonalnej władzy sędziowskiej w ramach art. 320 k.p.c., które uwzględnia uzasadnione interesy obu stron. W przypadku pozwanego jest bowiem szansą na spłatę ciężących na nim zobowiązań, przy braku możliwości jednorazowego spełnienia świadczenia. Powód uzyskuje natomiast gwarancję, że w przypadku niewywiązywania się przez pozwanych z ustalonego przez Sąd harmonogramu spłaty będzie mogła skierować postępowanie egzekucyjne co do całości niespłaconego zadłużenia bez konieczności oczekiwania na nadejście terminu płatności dalszych rat. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że sytuacja materialna wierzyciela nie jest zagrożona, a interesy fiskalne E. Banku Spółdzielczego z siedzibą w R. nie doznają znaczącego uszczerbku na skutek niniejszego rozstrzygnięcia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z § 8 ust. 1 i 2 umowy kredytu zastrzegając, że ich wysokość nie może przekroczyć wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Nadto żądanie w zakresie odsetek umownych objęło okres do dnia 25 stycznia 2018 roku – a więc chwili wydania merytorycznego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w instancji. W przypadku bowiem gdy sąd decyduje o rozłożeniu na raty zasądzonych świadczenia, odsetki za opóźnienie naliczane są tylko do daty wyroku (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNCP 1971, nr 4, poz. 61). W pozostałym zakresie, a więc odnośnie odsetek umownych za okres następujący po wydaniu wyroku powództwo podlegało oddaleniu.

W tym miejscu należy jedynie zaznaczyć, że zgłoszony przez pozwaną I. R. zarzut naruszenia przez powoda treści art. 482 § 1 k.c. dotyczącego zakazu anatocyzmu nie został uwzględniony. Powód nie dokonał bowiem kapitalizacji

odsetek, a żądał jedynie dalszych odsetek wyłącznie od należności głównej tj. zadłużenia z tytułu kapitału w kwocie 40.076,44 złotych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek powodujący konieczność odstąpienia od głównej zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególne okoliczności, o jakich mowa w treści przytoczonego przepisu dotyczą nie tylko przebiegu samego procesu, ale również stanu majątkowego i sytuacji życiowej stron. W judykaturze podnosi się, że sytuacja życiowa i materialna strony przegrywającej może uzasadniać odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, jeżeli jest tak dalece trudna, że uniemożliwia jej pokrycie kosztów należnych przeciwnikowi. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku powinny być jednak ocenione z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 3 lutego 2011 roku, I CZ 171/10, LEX nr 738386; z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CZ 51/10, LEX nr 737252; z dnia 19 września 2013 roku, I CZ 183/12, LEX nr 1388472; z dnia 5 lipca 2013 roku, IV CZ 58/13, LEX nr 1396462; z dnia 17 kwietnia 2013 roku, V CZ 124/12, LEX nr 1341727).

Po pierwsze, Sąd miał na względzie aktualną sytuację materialną pozwanych, w szczególności ciążące na nich zobowiązania finansowe, które starają się regularnie spłacać. Porównując miesięczną kwotę pozostałą na realizację bieżącego utrzymania (około 3.000 złotych) czteroosobowej rodziny, w tym dwojga małoletnich dzieci, z wysokością kosztów procesu, jakie pozwani zobowiązani byłiby zwrócić powodce na podstawie ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu tj. 5.707 złotych (2.090 złotych tytułem opłaty od pozwu, 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa), nie sposób przyjąć, aby kwota ta nie była znacząca z punktu widzenia budżetu domowego I. i R. R. (1).

Po wtóre, co bardziej istotne, w realiach tej konkretnej sprawy nie zachodziła konieczność wystąpienia na drogę postępowania sądowego celem dochodzenia swych roszczeń przez bank, gdyby instytucja ta uwzględniła postulowane przez pozwanych prośby o restrukturyzację kredytu i umożliwienie spłaty zadłużenia w miesięcznych ratach odpowiadających rzeczywistym możliwościom finansowym dłużników (po 1.500 złotych). Brak konsensualnego zakończenia sporu jest w tym przypadku tylko i wyłącznie pochodną stanowiska banku, który nieustępliwie optował za zaspokojeniem swych roszczeń w jak najkrótszym terminie bez względu na możliwość wypełnienia przez pozwanych jednostronnie sformułowanych warunków spłaty. Załączony przez bank harmonogram spłaty wyraźnie potwierdza, że pozwani regularnie wpłacali na poczet zadłużenia kwoty po 1.500 złotych w okresie od grudnia 2015 roku do grudnia 2016 roku (12 wpłat na łączną kwotę 18.000 złotych). Okoliczność ta prowadzi do konkluzji, że w przypadku dalszego realizowania zobowiązania w ten sposób (co pozwani konsekwentnie deklarowali) w okresie od stycznia 2017 roku do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie (25 stycznia 2018 roku) wpłaty na poczet długu objęłyby kwotę 19.500 złotych. Powód zrezygnował jednak z takiej opcji stawiając swym dłużnikom nierealne do spełnienia wymagania i ostatecznie wystąpił na drogę postępowania sądowego.

W świetle wskazanych okoliczności obciążenie pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu pozostawałoby w sprzeczności z elementarnym poczuciem sprawiedliwości.